



# L'associació AREMI i l'esport

L'Associació de Rehabilitació del Minusvàlid AREMI és membre de la Federació Catalana d'Esports per a Persones amb Paràlisi Cerebral. Els esports en què participa són l'atletisme, l'eslàlom i la boccia.

El Club Esportiu AREMI participa anualment als Campionats de Catalunya d'Atletisme per a Persones amb Paràlisi Cerebral. L'any passat van tenir lloc a les pistes d'atletisme de can Dragó de Barcelona el dia 13 de maig de 2001.

Dins els actes de celebració del 25è aniversari de l'Associació AREMI, es desenvolupà una jornada d'exhibició de boccia al pavelló dels Magraners el dia 20 d'octubre de 2001, amb la participació dels campions de Catalunya en diferents categories d'aquest esport i persones del Centre Ocupacional AREMI.

La boccia és un esport molt útil per a persones amb grans minusvàlues. Consta de sis boles vermelles, sis boles blanques i una bola blanca o diana. Les boles són de cuir i al seu interior hi ha sorra. Tenen una llargària de 8,3 cm de diàmetre i un pes de 300 g.

La manera de jugar és semblant a la petanca: es tira la bola blanca i els jugadors han d'aproximar a aquesta bola el màxim de boles del seu color. Es pot jugar en equips de tres components o de manera individual.

L'eslàlom és un esport destinat exclusivament a aquells esportistes amb lesió cerebral que es desplacen amb cadira de rodes.

Aquest esport s'encarrega de crear problemes de forma artificial: girs, canvis de direcció, rampes, etc., que exigeixen al participant rapidesa i força controlada, coordinació i tècnica per a fer-ho en el menor temps possible i comentent el mínim nombre d'errors.

L'eslàlom planteja, amb la seva pràctica, a més de mantenir, conservar i desenvolupar el potencial físic de la persona, millorar l'autonomia i la funcionalitat de la persona amb lesió

cerebral en la vida diària mitjançant la utilització al límit del seu mitjà de desplaçament, la cadira de rodes. Aquests objectius es configuren com el principi d'aquesta modalitat esportiva i, per tant, n'inspiren el reglament.

En definitiva, la pràctica esportiva, en aquest cas l'eslàlom, representa una opció de desenvolupament físic i personal a partir del propi divertiment, del risc i el desafiament que la pròpia activitat proposa.



Per tot això, els citem per tal que coneguin abastament aquest esport al Campionat d'Espanya d'eslàlom que tindrà lloc a les instal·lacions esportives d'INEFC a Lleida els dies 25 i 26 de maig de 2002.

Esperem la seva assistència. Rebin una cordial salutació i, si desitgen ampliar la informació exposada, poden adreçar-se al nostre centre situat al carrer del Mestre Tonet, s/n, de Lleida, o trucar al telèfon 973 26 46 44.

*Consell de Direcció d'AREMI*

# 4Mans

4 MANS és un taller de ceràmica que està ubicat a la partida dels Robinals, 4 nau 3 d'Alpicat, i que té un any de vida. Les promotores som l'Ana i la Montse.



Som dues noies que vam realitzar els estudis de ceràmica i escultura i després vam voler portar a terme el nostre somni, un taller on realitzar les nostres pròpies peces.

Aquí hi podeu trobar peces comercials, detalls de celebracions i d'empresa, peces personalitzades com poden ser: cartells, murals o objectes decoratius.

Des del mes de febrer hem començat les classes per a adults, els dijous a la tarda, on es pot treballar el fang mitjançant diverses tècniques.

Que es pot fer en aquest curs? Doncs des del típic gerro, a modelar o fer peces decoratives originals i de creació pròpia i aprendre a valorar la ceràmica i el treball fet artesanament.

Esperem que ens visiteu i us explicarem tot allò que us interessi saber sobre aquest món on es barregen la terra i el foc per resultar art.

A partir d'aquest número intentarem explicar diverses tècniques ceràmiques.

En aquest article tractarem les cuites amb RAKU.

RAKU significa felicitat gràcies a la sort, i aquest procés s'utilitzà per primera vegada al Japó al segle XVI. Aquesta tècnica consisteix en la ràpida cocció de l'esmalt de les peces prèviament biscuitades<sup>1</sup>, esmaltades amb una capa gruixuda a baixa temperatura i refredades ràpidament, quasi sempre amb l'ajuda d'aigua

freda. Però per aconseguir que el fang es torni de color negre, quan traurem les peces del forn es tapen amb serradures i papers molls a sobre; d'aquesta manera el fum penetra a l'interior del fang abans que s'arrefredi i es tanquin els porus. Aquest procés exigeix un fang resistent i que pugui suportar els canvis bruscos de temperatura. El fang necessita una textura porosa, preferentment amb un alt contingut de xamota<sup>2</sup>, com podria ser el fang refractari.

Les tècniques que millor s'adapten al RAKU són les peces construïdes amb xurros o tornejades amb parets gruixudes. Les formes més segures són els bols no gaire oberts i els dissenys sense angles.

Un cop les peces estan seques s'han de biscuitar amb el procediment normal a uns 960°C i esmaltar-les amb un esmalt que fondrà a menys de 1.000°C. L'esmalt un cop cuit probablement es craquelarà en refredar-se en segons uns quants cents de graus. L'esmalt normalment s'aplica amb una capa gruixuda i millor amb



pinzell, és millor que fer-ho polvoritzant l'esmalt o submergint la peça en el líquid, els colorants com el coure, el cobalt, el manganès i l'estany es poden incloure en l'esmalt o pintar-se barrejats amb aigua.

S'ha d'evitar els dissenys detallats: la forma amb què el foc treballa sobre l'esmalt esborrarà els dibuixos pintats.

(1) Biscuit. Ceràmica que s'ha cuit fins arribar a un estat insoluble, però encara porós.

(2) Xamota. Fang cuit i mòlt que varia amb granulometria, amb una textura que va des de la del sucre granulat a la de la farina, i que s'afegeix al fang moll per facilitar el procés d'eixugada, i li dona més textura i disminueix el seu encongiment.

Ana Marañá  
Montse Falguera

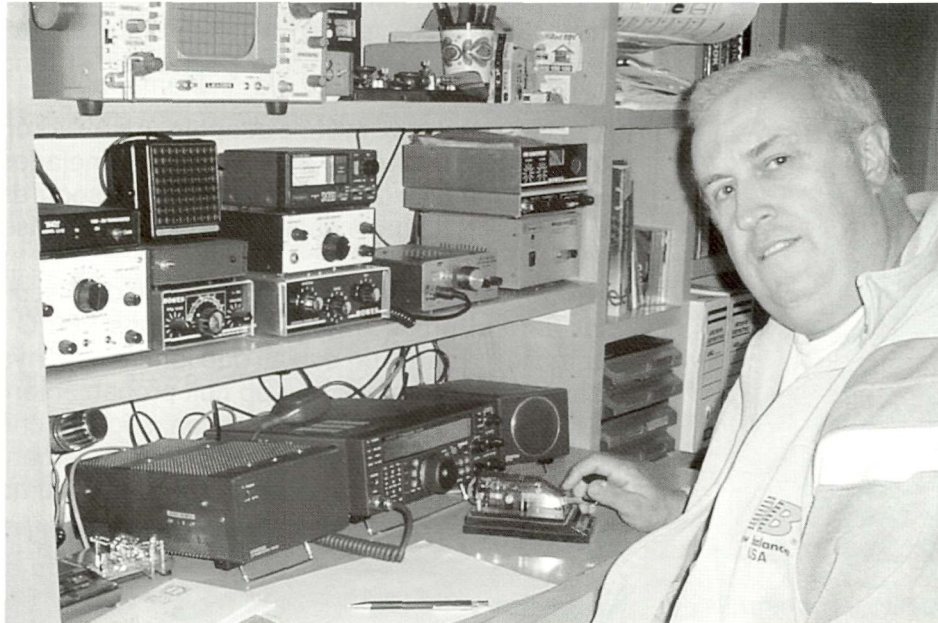




# La ràdio, una finestra al món

Ja fa uns mesos de la commemoració del centenari de la primera transmissió per ràdio transatlàntica. Va ser un 12 de desembre de 1901 quan Guglielmo Marconi i el seus col·laboradors van poder transmetre un senyal entre Anglaterra i la badia de S. Joan de Terranova. Aquest senyal era simple-

sencers no se'n trobaven, els components necessaris tampoc no els venien a la botiga del costat de casa. Moltes vegades els mateixos aficionats s'havien de fabricar ells mateixos les bobines i els condensadors que els faltaven i, a fe de món, que n'hi havia de molt traçuts!



L'experimentació es va escampar. Les comunicacions es feien cada vegada amb països més llunyans i, per tant, més interessants. Els aficionats s'intercanviaven els esquemes dels seus muntatges; cada vegada que s'establía una comunicació via ràdio, s'enviaven unes targetes de confirmació, anomenades QSL. Ben aviat van ser motiu de col·leccionisme i d'orgull per poder demostrar que s'havia parlat amb molts països.

ment la lletra S transmesa en el codi MORSE: tres punts seguits. El mateix Marconi va sentir els tres punts dèbils, però força clars en els seus auriculars.

Això va obrir tot una era en les comunicacions mundials. Fins llavors tan sols s'havien fet comunicacions a poca distància, pensant que la comunicació més enllà de l'horitzó esdevenia impossible per la corbatura de la Terra i la propagació lineal del senyal radioelèctric. L'entestament i l'entusiasme d'en Marconi va fer que es pogués realitzar el prodigi que semblava inversemblant i del qual, anys després, es va descobrir quin era el motiu. Però això és una altra història, la que us volia contar aquí és com, a partir d'aquesta troballa, van sorgir per tot el món un seguit de gent, tan entusiastes com ell, que es van dedicar a experimentar en el nou món de la ràdio.

Va començar la dèria de la RADIOAFICIÓ, amb la qual milers d'aficionats, construint-se ells mateixos els equips transmissors i receptors, intentaven, primer, rebre les diverses estacions comercials que començaven a muntar-se per tot arreu i, després, a establir comunicació amb altres radioaficionats d'arreu el món. La cosa no deixava de tenir les seves dificultats; equips

Bé, encara no estava massa ben dit això de "parlar", ja que al començament tan sols es podien enviar senyals telegràfics, és a dir, el codi MORSE. Això afavoria l'enteniment entre persones de diferents idiomes. No en calia saber gairebé cap per poder entendre's amb altra gent. Des de feia anys que a les transmissions telegràfiques mitjançant fils ja s'havien establert uns codis per a intercanviar idees, tant referent a les condicions de les transmissions, com a les del temps atmosfèric i altres que van ser adoptades pels radioaficionats. Es tracta del codi Q que, amb una combinació de tres lletres, la primera sempre una Q, es podien enviar diferents idees. Tan de bo se sabessin més idiomes, encara que tan sols fossin rudiments d'anglès!, llavors la finestra s'eixamplava molt.

Per tal de diferenciar bé les estacions transmissores s'utilitza el que se'n diu indicatiu. Són una combinació de lletres i números de les quals en podem deduir el país, la zona o regió i l'estació en particular. Ens podem trobar amb LU6JK, WA3DZV, DL2KBP, CM8CZ, EA6PL que són respectivament un radioaficionat argentí, un nordamericà, un alemany, un cubà i un espanyol. Cadascun d'ells es procura crear i imprimir les esmentades targetes QSL al seu propi gust, que de vegades arriben a ser autèntiques obres d'art.